

Cesta z ústavního zařízení do chráněného bydlení

Malá Renata se v pěti letech ocitla ve velkém sociálním zařízení ani nevěděla jak. Své rodiče nestihla ani pořádně poznat, proto její jedinou rodinou se staly tety z ústavního zařízení, kde strávila celé své dětství včetně návštěvy základní školy.

Už se zdálo, že zůstane v tomto zařízení a bude ji čekat stejný život jako její spolubydlící. Naštěstí se v té době začalo mluvit o změně způsobu poskytování sociálních služeb, což znamenalo volnější režim a spousty dalších změn, které následovaly.

Speciální školu zvládala tak dobře, že pan učitel Renatě navrhl, aby pokračovala v dalším vzdělávání. Renata má ráda přírodu, a proto jí padl do oka obor květinářství. „Baví mě práce s květinami. Na praxi chodíme pomáhat do sadu a sázíme květiny. To mě zajímá víc než teorie,“ říká slečna Renata. Do školy jezdí nyní sama, ale na začátku to pro ni byla nová zkušenost. Nejprve trénovala cestování s pracovníky zařízení, později ji doprovázely jiné klientky. Než se odhodlala k samostatnému dojíždění, trvalo to půl roku. Nyní má radost, že může dojíždět sama do školy, ale také o víkendu za svými spolužáky za zábavou.

Renata je společenská, dveře do světa jí také otevírá její hudební nadání. Ráda zpívá a hraje na kytaru a flétnu. K hudbě ji vedly také pracovníce zařízení. Renata se zúčastnila soutěže Nad oblaky aneb každý může být hvězdou, kde získala ocenění za celkový dojem. Mezi její další koníčky patří jízda na kole, kreslení, ale i počítač a internet. Ráda také jezdí na výlety se spolužáky ze školy nebo s klienty ze zařízení, kde nyní pobývá. Renata sdílí pokoj s další spolubydlící, která je starší než ona. Nemají na sebe moc času, protože Renata jezdí do školy a každá má také jiné zájmy.

Její snem je osamostatnit se a přestěhovat se do chráněného bydlení. Nyní se ale musí soustředit na studium a dokončení školy, aby potom mohla získat práci, vydělávat peníze a dopřát si i další věci, na které teď nemá dostatek prostředků. „Chtěla bych žít svůj vlastní život, ale vím, že teď musím chodit do školy a potom mě čeká samostatné bydlení, na které se moc těším,“ dodává Renata. Slečna Renata také touží jako každý jiný její vrstevník po partnerském vztahu. Má přítele, se kterým si rozumí a chtěla by s ním trávit více času a do budoucna si představuje i společné bydlení.

Renata již zvládla spoustu věcí, ale nácvik dovedností nekončí. Dokáže se sama o sebe postarat od osobní hygieny, přípravu jídla do školy, samostatnou dopravu do školy až po manipulaci s penězi. Důležitou roli také hraje plnění svých povinností a zodpovědnost sama za sebe. „Ráno se probudím tím, že mi zazvoní budík, který si sama večer nastavím. Vypravím se do školy a vezmu si sebou svačinu, kterou si sama večer připravím a jdu na autobus do školy a zase se sama vracím autobusem ze školy. Potom mě čeká příprava na další den ve škole,“ přibližuje svůj denní režim slečna Renata.

V běžném životě nám na tom nepřípadně nic zvláštního, ale pro člověka, který vyrůstal celý svůj život v ústavu a chodil ven jen ve skupině s ostatními klienty, nikdy si nepřipravil pro sebe jídlo, nikdy nejel sám dopravním prostředkem, natož aby se zorientoval ve městě, je to obrovský pokrok k samostatnosti. Jistě bude nutné ještě spousty návyků dopilovat, ale i současný stav je to pro Renatu výraznou změnou k lepšímu a co je nejdůležitější, má jasný cíl, za kterým se snaží jít a to je nezávislá budoucnost.